

[Justitsministeren.]

ærede medlem i sine betragtninger over § 7 går tilbage til forarbejderne til loven af 1932. Biografteaterlovens § 7 fik nemlig den udformning, den stadig har i dag, ved loven af 1933. Jeg må imidlertid supplere det ærede medlems oplysninger fra dengang. Til grund for lovforslaget af 1932 lå en udførlig kommissionsbetænkning, der var tiltrådt af repræsentanter for de fire store partier. I denne betænkning behandler man grundigt bl. a. spørgsmålet om forholdet mellem biografteatrene og filmsudlejerne. Man fremhæver, hvor vigtigt det er at sikre biografteaternes uafhængighed overfor filmsudlejerne, både for at sikre, at filmslejen holdes på et rimeligt niveau, og for at sikre biografernes dispositionsfrihed med hensyn til repertoireet. Det fremhæves stærkt i betænkningen, at den første betingelse for, at bevillingshaverne kan hævde sig, navnlig i forhold til udlejerne, er, at de er samlet i en fasttømret organisation. I denne forbindelse nævnes der på side 60 i betænkningen et uheldigt eksempel på den hidtil for svage organisation. Biografejerne havde vedtaget ikke at ville vise en Chaplinfilm, fordi der forlangtes 50 pct. i filmsleje. Da udlejerne satte lejen ned til 35 pct., brød, siges det, en del af biograferne ud og sluttede aftale med udlejningsselskabet, og det hedder herom i betænkningen, at disse biografejerere derved viste,

„at de vurderede chancen for gevinst højere end hensynet til sammenholdet mellem biografejerne“.

Der er altså ingen tvivl om, at rigsdagen ved sin behandling af biografteaterlovgivningen har forudsat, at biografbevillingshaverne organiserede sig, og at deres organisation burde kunne binde medlemmerne, f. eks. med hensyn til vilkårene for filmsudlejning. Rigsdagen har også været bekendt med, at bevillingshavernes indenfor deres organisation kan træffe en for medlemmerne bindende aftale, f. eks. om, at der ikke må betales højere filmsleje end 30 pct. Det næste skridt bliver, at foreningen vedtager, at den biografteaterforening, der bryder denne aftale ved at leje en film for højere leje, skal

kunne afskæres fra at leje film hos de udlejerne, med hvem biografteaterforeningen slutter en generel aftale om filmsudlejning. Selvfølgelig indeholder en sådan generel aftale om filmsudlejning også vilkår, der er i udlejernes interesse, f. eks. regulerende bestemmelser med hensyn til filmens behandling, afregning af filmslejen, bestemmelse om hvor hurtigt en film må tages af programmet o. s. v. Men for biograferne bliver det et hovedpunkt, at de ved aftalen med filmsudlejerne opnår fra disse at få en yderst virksom støtte til gennemførelse af den vedtagelse, de har truffet til værn for deres egne interesser. Når man anerkender nødvendigheden og ønskeligheden dels af biografteaterforeningens egne vedtagelser, dels af generelle aftaler mellem biograferne og udlejerne, må man også anerkende visse konsekvenser af en sådan aftale; man får nu engang ikke noget gratis i denne verden, eller meget sjældent da. De indskrænkninger i biografernes mulighed for at spille film, som følger af disse aftaler, er utvivlsomt ikke det, man har haft for øje ved § 7; det viser efter min mening allerede det eksempel, kommissionsbetænkningen omtaler med hensyn til Chaplinfilmen.

Det, biograflovens § 7 sikrer, er, at udlejerne, ikke kan stille krav til biograferne om at aftage bestemte film. En bevillingshaver kan således ikke overfor et eller flere udlejningsselskaber forpligte sig til kun at aftage film fra disse, ligesom han ikke kan forpligte sig til, f. eks. for at få en god film, at aftage en eller flere film i lavere klasse. Det sidste blev iøvrigt specielt forbudt ved ændringer i biografloven af 1938 — det er biograflovens § 17, stk. 2, jeg tænker på. Med andre ord, § 7 sikrer, at det er biograferne selv og ikke udlejerne, der bestemmer, hvilke film der skal spilles.

Hvad er det nu, der foreligger i annoncenkonflikten? Biografteaterforeningen vedtager en annoncestandsning. For at gennemføre denne må man have tilslutning fra udlejerne. Foreningen opnår så på samme måde, som tilfældet er ved andre vedtagelser, der berører udlejerne, den meget virksomme støtte fra udlejerne, at disse, således som det sker ved brud på de generelle aftaler, er både berettigede og forpligtede til ikke at levere film til den biograf, der ikke overholder den beslutning, der er truffet af biografernes egen organisation.